

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118011503
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118011503.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 22.09.2022, v trestnej veci obžalovaného A. B. A., pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/87/2018 zo dňa 19.01.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. A..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného A. B. A. vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 22. 08. 2016 v čase o 10.00 hod. viedol v meste Sabinov po ulici 17. novembra, okr. Sabinov osobné motorové vozidlo zn. C. D., EVČ: D., keď bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Sabinov, kde bolo zistené, že rozhodnutím správneho orgánu Okresného dopravného inšpektorátu Sabinov sp. zn. ORPZ-PO-ODI3-192/2016 zo dňa 16. 08. 2016 mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 12 (dvanásť) mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia zo dňa 16. 08. 2016.

Za to obžalovaného uložil podľa 348 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmienenečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody na 16 mesiacov. Zároveň uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov po dobu 2 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu tak, že napadnutý rozsudok trpí viacerými vadami, a to jednak vadným posúdením a vyhodnotením skutkového stavu, vadným resp. nedostatočným vysporiadaním sa s časťou vykonaných dôkazov, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť a vadou spočívajúcou v nevykonaní dôkazu, vykonanie ktorého odvolateľ navrhoval na preukázanie hodnovernosti svojich tvrdení. Navyše, podľa názoru odvolateľa, hrubým procesným pochybením vyšetrovateľa PZ v prípravnom konaní došlo k zásahu do jeho práva na obhajobu a spravodlivý súdny proces. Súd v rámci procesu dokazovania disponoval penzom dvoch vzájomne si odporujúcich množín dôkazov, a to na jednej strane dôkazmi, ktoré mali preukazovať dôvodnosť jeho odsúdenia- výpoveď svedkov E., F., E. a D., a na druhej strane dôkazov, ktoré svedčili v prospech jeho neviny, a to jednak výpoveď odvolateľa ako obžalovaného, no v neposlednom rade výpoveď dvoch nezávislých a nestranných svedkov E. a D.. Zdôraznil, že v prípade svedkov E., F., E. a D. sa jedná o príslušníkov OO PZ Sabinov, a teda policajtov - kolegov a v prípade svedkov D. a E. sa jedná o osoby, s ktorými síce v minulosti spolupracoval v

pracovnej oblasti, avšak ich vzájomné vzťahy nemožno označiť za nadštandardne blízke, ale za čisto pracovné, čo v konečnom dôsledku preukazuje okrem iného aj to, že s pánom D. a pánom E. si vykajú a tieto osoby po nasadnutí do osobného motorového vozidla k nemu dňa 22.08.2016 nepovažovali za miestne sa ho bližším spôsobom dopytovať ani len na dôvod kontrolovania políciou, nakoľko je medzi nimi prirodzený pracovný a profesionálny odstup, čo vyplynulo aj z ich svedeckých výpovedí. Čiastočne chápe nezávideniahodnú dôkaznú situáciu, k vyhodnocovaniu ktorej bol postavený príslušný súd, keď úlohou súdu bolo pri rozporupnosti výpovedí svedkov policajtov na jednej strane a výpovedí svedkov D. a E. na druhej strane rozhodnúť sa, ktorá množina vykonaných dôkazných prostriedkov má väčšiu váhu a teda rozhodnúť sa, či sa súd prikloní k pravdivosti výpovedí svedkov síce štyroch policajtov, avšak kolegov, ktorých svedecké výpovede sa v mnohých miestach líšia, alebo k pravdivosti výpovede dvoch pre súd neznámych svedkov, ktorí však v celom priebehu konania vypovedali zhodne, kontinuálne a bez akéhokoľvek záujmu na výsledku tohto trestného konania. Uvedomuje si mieru zodpovednosti súdu, ktorý bol od počiatku v zásade podprahovo nútený dôverovať výpovediam svedkov policajtov, nakoľko v prípade vynesenia oslobodzujúceho rozsudku by týmto svedkom hrozilo potenciálne trestné stíhanie za krivé svedectvo. Považuje však za prejav nezávislosti, nestrannosti a odosobnenosti zákonného sudcu, ktorý výpovede jednotlivých svedkov dokáže vyhodnotiť objektívne, nezávisle, nestranne, a to bez ohľadu „na ich spoločenské postavenie“, či pracovné zaradenie, ako aj ich eventuálny počet. To, že nejakú verziu skutku opíše, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom, príslušník polície, nemôže automaticky mať za následok prijatie takejto výpovede ako pravdivej a v ďalšom zamedzenie potreby skúmania a vyhodnocovania pravdivosti výpovede takéhoto svedka. O tom, že v danom prípade je na mieste pochybovať o hodnovernosti a pravdivosti výpovedí jednotlivých svedkov policajtov, svedčí podľa názoru odvolateľa značná rozporupnosť vo výpovediach jednotlivých svedkov. Svedkovia sa v rámci svojich svedeckých výpovedí, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom, nedokázali jednoznačne zhodnúť na tom, či prišli na miesto kontroly obžalovaného súčasne alebo postupne, takmer naraz či bezprostredne po sebe, či sa motorové vozidlo, v ktorom sedel obžalovaný, malo pohybovať dopredu alebo dozadu, v ktorej časti ulice 17. novembra mal byť kontrolovaný, čo navodzuje dôvodnosť úvah o možnej koordinácii svedeckých výpovedí jednotlivých svedkov. Do pozornosti dáva odvolateľ aj nezákonný spôsob vedenia výsluchov svedkov povereným príslušníkom PZ po vznesení obvinenia, kde zo zápisníc výsluchov jednotlivých svedkov plynie, že tieto zápisnice si poverený príslušník PZ, sledujúc uľahčenie svojej práce, avšak majúci za následok zásah do práva obžalovaného na obhajobu, vopred predpripravil okopírovaním obsahu zápisníc z výsluchov spred vznesenia obvinenia, kde ich obsah následne len minimálne korigoval. Za mimoriadne podstatnú skutočnosť, ktorá vnáša do celej tejto trestnej veci dôvodnú pochybnosť o jeho vine a dôvodnosť úvah o koordinácii výpovedí jednotlivých policajtov, považuje výsluch svedka D. E. zo dňa 14.12.2016, kde sa svedok v rámci svojho výsluchu opakovane vyjadril k tak zásadným a početným detailom, ktoré nemohol poznať ináč, než z jeho výpovedí o výsluchu jeho, ako v tom čase podozrivého zo dňa 12.10.2016. Svedok E. sa dňa 14.12.2016 nemal najmenší dôvod vyjadrovať k tak podrobným a špecifickým otázkam, akými sú to, ako sa k nemu pri kontrole správal, či používal alebo hrozil donucovacími prostriedkami, či si žiadal certifikát od držera a či sa ho dopytoval na možnosť predaja jeho osobného motorového vozidla. Celá výpoveď svedka E. je, podľa názoru odvolateľa, jasnou a nespochybniteľnou negáciou všetkých jeho výrokov, ktoré uviedol pri svojom prvom výsluchu dňa 12.10.2016, o obsahu ktorých sa svedok E. nemal ako ináč dozvedieť než tak, že mu poverený príslušník PZ pred jeho samotným výsluchom umožnil nazrieť a naštudovať si zápisnicu o jeho prvom výsluchu. Svedok E. sa vo svojej svedeckej výpovedi dňa 14.12.2016 snažil byť natoľko konkrétny a dôsledný, až sa prezradil, že pred svojím výsluchom mu bol ozrejmý obsah prvotnej výpovede obžalovaného. Takúto koordináciu a spoluprácu medzi jednotlivými príslušníkmi PZ v priebehu vyšetrovania považuje za neprípustnú a hrubý zásah do jeho práva na obhajobu a následne aj práva na spravodlivý súdny proces. Za zmienku stojí aj načasovanie jednotlivých výsluchov policajtov v štádiu pred vznesením obvinenia, keď poverený príslušník PZ naplánoval výsluchy všetkých štyroch policajtov účelovo na jeden deň, a to na 14.12.2016, čo výrazným spôsobom zjednodušilo možnosť koordinácie svedeckých výpovedí jednotlivých svedkov. Navyše, poverený príslušník PZ reálne vypracoval len jednu zápisnicu o výsluchu svedka, ktorej obsah následne len kopíroval do ďalších zápisníc a tie minimálnym, avšak procesne nutným spôsobom upravoval, aby síce zápisnice o výsluchoch jednotlivých svedkov nenapĺňali kritérium stopercentnej identickosti, avšak aby v, pre povereného príslušníka PZ, podstatných skutočnostiach nevznikla nehoda. O tom, že jednotliví svedkovia policajti nehovoria pravdu, o tom či a ako sa reálne skutok stal, svedčia podľa odvolateľa jednak zásadné rozpory v tom, v akom poradí, kedy, či bezprostredne po sebe, takmer súčasne alebo naraz prišli na miesto jeho kontroly jednotliví svedkovia, či sa mal v čase zastavovania hýbať dopredu, dozadu, v ktorej časti ulice bol kontrolovaný, prečo mu policajti nezaistili kľúč od auta alebo mu iným

spôsobom nezamedzili v ďalšej potenciálnej jazde a po kontrole ho nechali bez akýchkoľvek vykonaných zaisťovacích opatrení. Poukázal na to, že vo výpovediach svedkov v prípravnom konaní a v konaní pred súdom boli rozpory, samotný súd, aj keď sa dopytoval svedkov na odstránenie týchto rozporov, všetci svedkovia účelovo poukázali na svoju výpoveď z prípravného konania. Z výpovede odvolateľa zo dňa 12.10.2016 jednoznačne vyplynulo, že osobné motorové vozidlo dňa 22.08.2016 nevedol, ale ho viedol pán D., ktorý ho najskôr v aute čakal pred VÚB bankou, kde si bol vybrať finančnú hotovosť a následne auto preparkoval na ulicu 17. novembra, nakoľko všetky parkovacie miesta v okolí boli obsadené pre výjazdové zasadanie vlády SR. Následne pán D. s pánom E. odišli peši do obchodného domu Lidl, kde si na základe prirodzeného reflexu so sebou vzal pán D. aj kľúč od auta. Poukázal ďalej na tri zásadné skutočnosti. K prvotnému omylu pri vyhodnocovaní skutkového stavu hliadkujúcou hliadkou OO PZ Sabinov došlo, podľa jeho názoru, už počas prechádzania okolo jeho osobného motorového vozidla zaparkovaného pred VÚB, za volantom ktorého nemohli svedkovia policajti E. a F. vidieť odvolateľa, nakoľko bol v tom čase v banke, čo aj preukázal potvrdením o vložení hotovosti z daného dňa, ale za volantom videli pána D.. Pokiaľ došlo k omylu už pri identifikácii osoby sediacej za volantom OMV pred VÚB bankou a následne policajti zbadali jeho OMV zaparkované na ulici 17. novembra, kde za volantom už sedel skutočne odvolateľ, je podľa názoru odvolateľa, pochopiteľné, že sa vychádzajúc z tohto omylu mylne domnievali, že samotné OMV spreď VÚB banky na ulicu 17. novembra preparkoval on. Reálny stav bol však taký, že za volantom jeho OMV pred VÚB bankou videli hliadkujúci policajti E. a F. pána D. a následne na ulici 17. novembra v zaparkovanom odstavenom aute rádio ladiaceho odvolateľa. Celý tento prvotný omyl spôsobil v policajtoch mylné presvedčenie, že OMV spreď VÚB banky na ulicu 17. novembra presunul odvolateľ a legendu o tom, že v čase kontrolovania políciou sa malo jeho auto hýbať a mal ho viesť, považuje za dokreslenú rovnako, ako perfektne sa snažil svedok E., aby vyzerala jeho výpoveď dňa 14.12.2016. Zo všeobecnej znalosti, ale aj právnej praxe je zrejmé, že pokiaľ nejaký svedok nehovorí pravdu alebo zavádza OČTK či súd, nedôveryhodnosť jeho výpovede sa zvykne prejaviť príliš detailným opisom dokreslených a vymyslených skutočností, čo sa prejavilo aj v danom prípade. Druhá skutočnosť, ktorá spôsobuje pochybnosť o hodnovernosti výpovedí jednotlivých svedkov policajtov, je ten fakt, že svedok D. opakovane prehlásil, že po zaparkovaní OMV na ulici 17. novembra z auta vybral kľúč, a preto auto ani nebolo technicky možné v jeho neprítomnosti viesť. Za tretiu zásadnú a maximálne nelogickú považuje tú skutočnosť, akú by malo logiku to, že pána D. a pána E., ktorí mali auto zaparkované pred jeho rodinným domom, ktorý je vzdialený od obchodného domu Lidl hodný kus cesty, by opustil jazdou na jeho OMV smerom domov a nechal ich tak vyšľapať si cestu od obchodného domu Lidl k jeho rodinnému domu peši. Pokiaľ pán D. a pán E. nechali svoje OMV pred jeho rodinným domom a odbehli si nakúpiť stravu do obchodného domu Lidl, odstaviac OMV obžalovaného na ulici 17. novembra, kde vzdialenosť medzi jeho rodinným domom a obchodným domom LIDL je podľa údajov z google maps približne 10 minút peši hore kopcom, nemá žiadnu logiku údajné tvrdenie svedkov policajtov o tom, že sa mal autom presúvať po ulici 17. novembra smerom domov, nechajúc tak pána D. a pána E. vrátiť sa k nemu domov peši. Odvolateľ považuje za nejasné, prečo keď ho údajne mali vidieť svedkovia E. a F. v OMV už pred E. G., nepristúpili k vykonaniu jeho kontroly, priamo na mieste alebo jednoducho na danom mieste nepočkali, kedy sa z daného miesta pohne. Už len tá skutočnosť, že policajti síce na jednej strane tvrdia, že ho za volantom videli už pred VÚB bankou, avšak nechali ho tak a pokračovali v obhliadke, svedčí úsudku o tom, že policajti si neboli istí, či sedí za volantom OMV skutočne on. Taktiež dôrazne odmieta tú skutočnosť, že by mal byť na mieste dňa 22.08.2016 konfrontovaný dvomi policajnými hliadkami súčasne. K jeho OMV prišlo spredu len jedno policajné auto, v ktorom sedeli svedok E., svedkyňa F. a vzadu svedok H. a až keď títo policajti zistili, že so sebou nemajú dräger, privolali na miesto druhú hliadku, ktorá im po istej dobe vyžiadaná dräger doniesla. Preto nie je pravda, že svedkyňa E. a svedok D. ho mali a mohli vidieť viesť OMV po ulici 17. novembra, nakoľko, keď títo policajti prišli na miesto kontroly, policajt E. už vykonával jeho kontrolu. Klame teda svedkyňa E. rovnako aj svedok D. a čiastočne neúmyselne uvádzajú súdu nesprávne údaje aj svedok E. a svedkyňa F., ktorí najskôr mylne identifikovali osobu sediacu za volantom OMV pred VÚB bankou odvolateľa namiesto pána D. a vychádzajúc z toho omylu potom mali zato, že keď ho najskôr videli za volantom OMV pred VÚB bankou a následne na ulici 17. novembra, OMV musel presunúť on (obžalovaný). Už vedome však zavádzajú súd aj svedkovia E. a F. v tom, že po ulici 17. novembra ho mali vidieť viesť OMV, čo sa jednoznačne preukázalo výpoveďami svedkov D. a E. ako nemožné, nakoľko tieto osoby vystúpiac z OMV po jeho odparkovaní na ulici 17. novembra so sebou vzali aj kľúče od zapalovania, čo aj po technickej stránke znemožnilo jeho potenciálne vedenie OMV. Má zato, že pokiaľ svedok E., ktorý sa počas celej jeho kontroly k nemu správal ako hulvát, mal už pri svojom prvotnom výsluchu pred povereným príslušníkom PZ záujem na jeho osobnostnom potopení, keď si robil záľusk na sprostredkovanie predaja jeho OMV svojmu známemu, kde z jeho výpovede z prípravného konania

zo dňa 14.12.2016 navyše jednoznačne vyplýva, že pred výpoveďou mu poverený príslušník PZ musel umožniť nazretie do zápisnice o jeho prvotnom výsluchu, čo ho primálo dôkladne klamať, nemožno ani jeho ďalšie svedecké výpovede, či už v prípravnom konaní po vznesení obvinenia alebo v konaní pred súdom, považovať za hodnoverné a zákonné. Svedok E. využil svoje mocenské postavenie, kde sa spofahol na potvrdenie jeho výpovede aj tromi ďalšími kolegami, no títo sa ani napriek enormnej snahe o skordinovanie obsahu svojich výpovedí v jednotlivých výpovediach líšia a svoje rozpory nedokázali ani v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom presvedčivo zhojiť a odstrániť. Prvostupňový súd sa v rámci vyhodnocovania skutkového stavu opomenul, podľa názoru odvolateľa, dôsledne zaoberať aj významnými časovými súvislosťami prípadu. Z potvrdenia o vklade finančných prostriedkov na účet vo VÚB banke, ktorý doložil do spisu, vyplýva, že vklad hotovosti vykonal dňa 22.08.2016 v čase o 09:49:01. Zo záznamu o vykonaní dychovej skúšky zo dňa 22.08.2016 vyplýva, že prvýkrát bol dychovej skúške podrobený policajnou hliadkou v čase o 10.07 hod. toho istého dňa. Jednoduchým oboznámením sa s polohou VÚB banky v Sabinove a ulicou 17. novembra v Sabinove z verejne dostupných zdrojov, možno dospieť k jednoznačnému záveru, že tieto dve lokality v Sabinove sa nachádzajú v tesnej svojej blízkosti a prejsť pomocou OMV od VÚB banky a ulicu 17. novembra celkom iste zaberie nanajvýš pár minút, no podstatne menej času ako 18 minút, teda času od možného vkladu finančných prostriedkov na účet, až po vykonanie dychovej skúšky. Podľa údajov z google maps, cesta autom od VÚB banky v Sabinove na ulicu 17. novembra v Sabinove trvá 2 minúty, nakoľko obe tieto miesta sú od seba vzdialené 750 metrov. Ak by sme teda aj brali do úvahy tú skutočnosť, že pár desiatok sekúnd trvá vychádzanie z banky a následné štartovanie vozidla a taktiež pár minút môže trvať, kým policajti po začatí kontroly vodiča pristúpia k dychovej skúške, určite sa spolu s dobou jazdy 2 minúty nemôže jednať o tak dlhý časový interval, a to 18 minút. Z uvedeného preto vyplývajú, podľa názoru odvolateľa, len dva logické úsudky, a to za prvé ten, že v OMV na ulici 17. novembra musel od odchodu pracovných partnerov a svedkov D. a E. do príchodu policajnej hliadky istý čas pobudnúť, čo celý čas tvrdí a zároveň pravdivosť všetkých jeho doterajších výpovedí vo vzťahu k skutočnosti, že policajná hliadka, ktorá ho kontrolovala, vyžiadala od druhej hliadky príchod na miesto z dôvodu potreby poskytnutie drägera až následne potom, čo ho začala kontrolovať a zistila, že sama drägerom nedisponuje. Aj tento druhý úsudok a logický záver v konečnom dôsledku, podľa názoru odvolateľa, nesvedčí o inom, než o tom, že svedkovia E. a D. zavádzajú OČTK a súd, nakoľko na miesto kontroly boli kolegom Vaňom privolaní až následne, a preto je prakticky vylúčená a vyvrátená možnosť, aby ho videli viesť OMV, okrem iného aj preto, že v čase, keď títo svedkovia prišli na miesto kontroly, už bol kontrolovaný kolegom E.. Ako ďalší z odvolacích dôvodov uviedol, že súd nedostatočným spôsobom vyhodnotil výpovede časti svedkov, a to výpovede svedka D. a svedka E., čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu. K výpovediam svedkov D. a E., ktoré považuje v konaní za mimoriadne zásadné, kde títo svedkovia na rozdiel od svedka E. nemajú na výsledku tohto konania žiaden osobný záujem a nemajú na rozdiel od svedka E. k jeho osobe ani pozitívny ani negatívny vzťah, sa prvostupňový súd prakticky žiadnym spôsobom nevyjadril a obmedzil sa len na konštatovanie, že svedok D. a svedok E. síce podporujú verziu obžalovaného o opise skutku, avšak táto výpoveď bola vyvrátená výsluchom štyroch policajtov. Má zato, že výpoveď každého svedka má mať v trestnom konaní rovnakú váhu, a to nezávisle od spoločenského postavenia, či pracovného zaradenia takéhoto svedka. To, že niečo tvrdí policajti, neznamená, že je to automaticky pravda. Rovnako to, že na strane svedkov policajtov je vyšší počet svedkov, kde ale jednoznačne preukázali, že svedkovia E. a D. sú pre toto trestné konanie v zásade bezpredmetní, nakoľko prišli na miesto jeho kontroly až po hodnej chvíli za svojimi kolegami E. a F., nemôže viesť k automatickému záveru, že väčšina tvrdí pravdu. Súd sa okrem tohto strohého konštatovania k obsahu výpovedí svedkov D. a E. bližšie nevyjadril a nie je vonkoncom zrejmé, prečo sa pri kontra opisoch skutku na jednej strane svedkami D. a E. a na druhej strane svedkami policajtmi priklonil práve na stranu svedkov policajtov. Súdu nič nebránilo pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie dospieť k opačnému úsudku typu, že verziu opisu skutku obžalovaného síce vyvracajú svedkovia E., F., E. a D., no ich výpovede boli vyvrátené výpoveďami nezávislých a nestranných svedkov D. a E.. Rozhodnutie súdu, prečo sa priklonil práve na stranu svedkov policajtov, nie je zrejmé, nakoľko súd toto svoje rozhodnutie bližšie neodôvodnil. Pokiaľ teda od počiatku tohto trestného konania existovali závažné rozpory v opise skutku svedkami policajtmi a v opise skutku svedkom Stričkom a svedkom E., čo vyvolalo jednoznačne pochybnosť o tom, či a ako sa stal skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, pre spravodlivé a nespochybniteľné rozhodnutie mal súd za takejto nejasnej dôkaznej situácie pristúpiť jednak k výsluchu svedka H., návrh na vykonanie dôkazu, ktorý súd z pre nich nejasných dôvodov neakceptoval a taktiež k výsluchu svedka - róma, ktorého mali v daný deň a v danom čase vidieť na mieste svedkyňa F. a svedok E., kde svedkyňa F. a zhodne svedok E. v konaní pred súdom zhodne uviedli, že disponujú aj osobnými údajmi tohto svedka. Nie je preto zrejmé, čo súdu bránilo doplniť dokazovanie výsluchov týchto dvoch doposiaľ nevy počutých svedkov a čo úvodom označil ako

tretí z dôvodov jeho odvolania. Vzhľadom k vyššie uvedenému, a to, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, na základe vykonaného dokazovania vykonané dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti vadne vyhodnotil, v rozpore so zásadou in dubio pro reo ho napriek nespočetnému množstvu pochybností uznal vinným zo spáchania prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa obžaloby, časť vykonaných dôkazov absolútne nevyhodnotil a odmietol vykonať dôkazy, ktoré by mohli výrazným spôsobom objasniť situáciu, navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na opätovné prejednanie a rozhodnutie alebo aby rozsudok zmenil tak, že ho spod obžaloby v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodzuje, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Keďže krajský súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, preskúmal len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Dôkazy prvostupňový súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a právnym záverom.

Aj podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutok, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, sa stal, a že tento obžalovaný spáchal a to aj napriek tomu, že jeho spáchanie obžalovaný poprel, keď uviedol, že v inkriminovaný deň za ním domov došli jeho pracovní kolegovia z Vranova nad Topľou, zaparkovali vozidlo pred jeho domom na ulici, následne sa rozhodli ísť do mesta na jeho vozidle, pretože svedok I. D. mal záujem si takého vozidlo vyskúšať, keďže si chcel obdobné vozidlo kúpiť. Obžalovaný sedel vedľa vodiča D. a svedok J. E. sedel vzadu, prišli pred VÚB banku v Sabinove, kde obžalovaný bol vložiť peniaze na účet a následne si chceli ísť svedkovia niečo kúpiť do Lidlu, kde vozidlo opäť riadil svedok D., keďže nebolo pred Lidlom voľné miesto, zaparkoval na ulici 17.novembra, svedkovia vyšli von, obžalovaný si presadol na miesto vodiča, kde ladil rádio, následne k nemu prišla policajná hliadka a podrobila ho dychovej skúške, keďže nemali prístroj, zavolali ďalšiu hliadku, tá im dala prístroj a odišla, on záznam nepodpisoval. Uviedol, že dychová skúška bola vykonaná opakovane a v oboch prípadoch bola pozitívna.

Zo spáchania skutku tak, ako je tento obžalovanému kladený za vinu, tohto aj podľa názoru krajského súdu, v celom rozsahu usvedčovali zasahujúci príslušníci OO PZ Sabinov, a to predovšetkým svedkovia D. E. a A. A. F., ktorí uviedli, že obžalovaného poznali z predchádzajúcich služobných zákrokov, videli stáť vozidlo obžalovaného pred VÚB bankou v Sabinove a na mieste vodiča videli sedieť obžalovaného, preto svedok E. zatelefonoval kolegyni z inej hliadky, aby im doniesla dräger, keďže mali podozrenie, že obžalovaný by mohol viesť vozidlo pod vplyvom alkoholu, medzitým so služobným vozidlom prešli po ulici smerom, kde býva obžalovaný a následne zbadali ako obžalovaný vedie vozidlo po ulici 17.novembra, kde prostredníctvom svetlených signálov vozidlo vedené obžalovaným zastavili tak, že mu išli oproti. Svedok si s odstupom 4 rokov na hlavnom pojednávaní nepamätal všetky detaily, teda, či obžalovaný s vozidlom cúval alebo či išiel dopredu, uviedol však, že obžalovaného podrobili dychovej skúške s pozitívnym výsledkom, o čom spísali záznam. Rovnako aj svedkyňa F. potvrdila, že vozidlo obžalovaného, ako aj obžalovaného samotného evidovala už pred stíhaným skutkom, preto si ho všimla pred bankou. Časť dokladov o dychovej skúške im obžalovaný podpísal a niečo odmietol podpísať. Jednoznačne obaja svedkovia potvrdili, že obžalovaný viedol motorové vozidlo, ktoré bolo v pohybe, ako aj to, že obe hliadky boli pri zastavovaní súčasne prítomné. Taktiež jednoznačne potvrdili, že vo vozidle bol obžalovaný sám. V prípravnom konaní svedkovia uviedli, že svedok E. sa správal k obžalovanému slušne, ako aj obžalovaný sa správal slušne k policajnej hliadke, ako aj, že po tom, čo bola obžalovanému ďalšia jazda zakázaná, pre vozidlo mala prísť podľa vyjadrenia obžalovaného manželka obžalovaného.

V služobnom vozidle sedel aj tretí policajt, svedok, ktorý do služobného zákroku nijako nezasahoval, nachádzal sa vo vozidle v súvislosti s výkonom iných služobných povinností.

Rovnako tak svedkyňa K. E. a svedok A. D., ktorí boli ako policajti velení v druhej hliadke, potvrdili, že v inkriminovaný deň vykonávali službu, keď im zatelefonoval kolega Vaňo z inej hliadky, že videli ako obžalovaný sedel vo vozidle a je predpoklad, že bude jazdiť, aby tejto hliadke doniesli dräger, načo oni išli služobným vozidlom na miesto, kde sa nachádzalo vozidlo obžalovaného. Svedkyňa E. si pre odstup času nepamätala detaily, uviedla len, že v čase zákroku bolo všetko jasné, neboli tam žiadne pochybnosti a nevenovala tomuto prípadu zvláštnu pozornosť, takýchto služobných zákrokov majú veľa, po prečítaní výpovede z prípravného konania uviedla, že videla zapnuté majáky vozidla kolegov a že obžalovanému zahatali cestu. Svedok D. na hlavnom pojednávaní sám spontánne potvrdil, že keď prichádzali na ulicu 17. novembra, zbadali vozidlo obžalovaného, ako vychádza z uličky, z ktorej môže vyjsť len jedno auto, lebo išlo o jednosmernú ulicu, kolega E. a F. zastavili pred vozidlom obžalovaného a následne zastavili aj oni. Na otázku, či videl vozidlo obžalovaného v pohybe, si už svedok nespomínal, po prečítaní zápisnice z prípravného konania uviedol, že vozidlo obžalovaného bolo v pohybe.

Vo veci boli vypočutí svedkovia I. D. a J. E., ktorí pracovali pre obžalovaného, ktorí uviedli, že prišli k domu obžalovanému na svojom vozidle, ktoré nechali zaparkované pred domom, k obžalovanému išli prejednať pracovnú náplň, následne obžalovaný povedal, že potrebuje ísť do banky, kde D. navrhol, či by nemohol riadiť jeho vozidlo, pretože si chcel podobné vozidlo kúpiť, aby ho vyskúšal, následne zaparkovali pred bankou, kde v aute počkali na obžalovaného a tak išli do Lidlu kúpiť si vodu a jedlo, obžalovaný ostal sedieť v aute, kde keď sa svedkovia vracali z obchodu, videli policajtov ako rozprávali s obžalovaným, oni boli 70 - 100 metrov od obžalovaného a po odchode policajtov oni prišli k autu a odviezli obžalovaného na jeho vozidle domov a odišli svojim vozidlom domov.

Ani krajský súd nezistil u svedkov, ktorí v daný deň vykonávali službu, a to D. E., K. E., A. A. F. a A. D., žiadny motív, prečo by títo mali klamať, keď títo policajti vykonávali bežnú hliadkovú službu, počas ktorej zbadali vozidlo patriace obžalovanému, pričom mali vedomosť o tom, že obžalovaný mal uložený zákaz vedenia motorových vozidiel. Navyše svedkovia E. a F. potvrdili, že si obžalovaného pamätali zo služobnej činnosti, svedok E. uviedol, že v minulosti vykonával zákrok v domácnosti obžalovaného pre podozrenie z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť vo vzťahu k členom domácnosti. K zákroku došlo 22.08.2016 o 10.00 hod., teda v pracovný deň, v obývanej zóne mesta Sabinov, teda na mieste verejnosti prístupnom, kedy zákrok polície mohlo sledovať aj pre dennú hodinu viacero svedkov, či už na ulici alebo z okien bytov či z okolostojacich motorových vozidiel.

Aj krajský súd vyhodnotil výpovede obžalovaného, ako aj svedkov D. a E. ako nedôveryhodné, keď jednak obžalovaný nepoprel, že sa na mieste činu nachádzal, ako aj že sedel na mieste vodiča v jeho motorovom vozidle a že sa podrobil dychovej skúške s pozitívnym výsledkom. Poprel však, aby on viedol motorové vozidlo. Tieto výpovede považoval aj krajský súd za účelové, keď jednak obžalovaný mal motív popierať spáchanie skutku, pretože v tom čase mal uložený zákaz viesť motorové vozidlá, navyše obaja svedkovia mali preňho pracovať, teda neboli to nestranní svedkovia, ako by boli napríklad náhodní okoloidúci. Navyše je nepravdepodobné, aby obžalovaný nepovedal, ak by to bola pravda, zasahujúcim policajtom, že on nevedel jeho vlastné motorové vozidlo, ako aj že by policajtom pred podrobením sa dychovej skúške neuviedol, že čaká na svedkov D. a D., keď títo mali byť podľa ich výpovedí len 70 až 100 metrov od hliadky a boli by dali okamžite celú situáciu na pravú mieru. Obžalovaný neuviedol skutočnosť, že on neriadil vozidlo ani do záznamu o skutku. Zvlášť pokiaľ ide v osobe obžalovaného o páchatela, ktorý podozrenie pre vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu neriešil prvýkrát v živote. Napokon zasahujúci policajti, ako svedkovia uviedli, že im bol prípad jasný. Ku skutku došlo v čase okolo 10.00 hod., teda cez deň, navyše v mieste, ktoré je obývané, kde je predpoklad pohybu ľudí, o čom svedčí aj skutočnosť, že podľa svedkov policajtov obžalovaný požiadala o vypnutie majákov, pretože ho ľudia v Sabinove poznajú. Pokiaľ svedkovia policajti uvádzali, že si všetky detaily prípadu nepamätajú pre odstup 4 rokov, ako aj preto, že podobné zákroky, keď niekto vedie motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, riešia často, je toto vysvetlenie aj z pohľadu krajského súdu zrozumiteľné.

Výpovede svedkov zasahujúcich policajtov vyhodnotil krajský súd za objektívne dôkazy, nie automaticky preto, že ide o policajtov, ale že títo nemali žiadny motív poškodiť obžalovaného, práve naopak, vykonávali len svoju zákonnú povinnosť. Títo vypovedali v podstatných bodoch zhodne tak prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, keď jednoznačne uviedli, že si všimli pohybovať sa vozidlo, o ktorom

mali vedomosť, že jeho vlastníčkovi bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov, pričom následne kontaktovali aj ďalšiu hliadku polície a následne obžalovaného zastavili a podrobili dychovej skúške, pričom dychová skúška bola pozitívna, teda potvrdila požitie alkoholu obžalovaným. Pokiaľ svedok E. reagoval vo svojej výpovedi ako svedok na výpoveď obžalovaného, je takýto postup vylúchajúceho bežný, keď policajti svedkom, či obžalovaným kladú otázky ako reakciu na výpovede alebo poznatky, ktoré mali z iných dôkazov. Práve neodstraňovanie rozporov medzi vykonanými dôkazmi je nesprávnym postupom.

Z rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu Sabinov, OR PZ Prešov pod ČVS: ORP-PO-ODI3-192/2016 zo dňa 16.08.2016 jednoznačne plyní, že týmto bol obžalovanému za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods.1 písm. e) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustil tak, že dňa 05.07.2016 v čase o 11.17 hod. viedol vozidlo Suzuki SX4 pod vplyvom alkoholu 0,32 mg/l vo vydychovanom vzduchu (čo je 0,67 ‰), uložená pokuta vo výške 800,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, ktorý zákaz plynul obžalovanému od zadržania vodičského oprávnenia dňa 05.07.2016 do 05.07.2018.

Okresný súd veľmi podrobne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vo veci vykonal, ako aj ich hodnotil jednotlivo a vo vzájomnom súvisi, pričom tomuto hodnoteniu nemožno nič vytknúť a v podrobnostiach naň odkazuje aj krajský súd. Ďalšie dôkazy ani krajský súd nepovažoval za potrebné vykonávať, keďže považoval skutkový stav za dostatočne objasnený a preukázaný.

Správne zistenému skutkovému stavu potom zodpovedá právna kvalifikácia skutku ako trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, pretože obžalovaný maril výkon rozhodnutia iného orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie iného štátneho orgánu o zákaze činnosti.

Okresný súd postupoval správne aj pri ukladaní trestu, keď u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť. V odpise registra trestov má obžalovaný jeden záznam, keďže trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/122/2014 zo dňa 06.08.2014 bol uznaný vinným z prečinu ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 1 roka, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 3 rokov. Aj keď bol tento trest zahladený, nedošlo tým k zahladeniu skutočnosti, že sa aj tento skutok stal, teda že obžalovaný aj v minulosti nevedol riadny život. Navyše, vo výpise z evidencie priestupkov má obžalovaný záznamy pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, keď dňa 01.11.2014 fyzicky napadol syna, spôsobil mu poranenia a dňa 05.07.2016 viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

Trestný zákon pri prečine podľa § 348 Tr. zákona umožňuje uložiť jeho páchatelovi trest odňatia slobody až na dva roky. Okresný súd teda uložil trest v súlade so zákonom a keďže sa obžalovaný dopustil trestného činu v súvislosti s vedením motorového vozidla, bolo namieste ukladať mu aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov, kde tento trest vo výške 2 rokov považuje krajský súd za trest mierny.

Keďže krajský súd nezistil dôvod na zmenu rozsudku okresného súdu, ktorý vzhľadom na charakter trestnej činnosti vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil, zamietol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je

prípustný.